

L'ocultació de riqueses és un absurd

No és solament de l'època actual, ni privativa d'Espanya, la mania o l'absurda costum d'enterrar el diner substraient-lo a la circulació i tràfec corrents.

Precisament, en aquests passats dies hem vist a la premsa casos curiosos, demostratius de què l'avarícia i l'egoisme humans es donen en tots els temps i en totes les latituds. Aquestes olles repletes de monedes d'or el valor del qual constitueix una fortuna, trobades entre les parets d'una casa de Vilatenim, poblet de la província de Girona; aquest subterrani que data del segle XIV, descobert en l'antigua abadia de Cysosing, propera a la frontera franco-belga, i del que s'han extret masses d'or per valor d'un centenar de milions de francs; i aquesta velleta acollida a un Asil de Nova York a la qual se li han trobat 590.000 dòlars en bitllets i en obligacions i una caixa de joies taxades en 71.000 dòlars, són tres botons de mostra, elegits entre els molts altres que la crònica diària registra.

El cas individual i aïllat, com succeeix en tots els ordres de la vida, no produeix estralls ni s'han de prendre en compte. Calcúli's, però, els enormes perjudicis que una desatentada ocultació de riquesa pot ocasionar a una nació, sobre tot si això succeeix en moments difícils de la seva vida econòmica i sense que respongui a causa justificada, no tenint altra base que la ignorància o la por.

Aleshores, el que succeeix és, que aquests moments difícils sofreixen un sobtat agreujament, es va dretament a la depreciació monetària, es paralitzen indústries i negocis, s'interrompen les transaccions mercantils, i el que podia ésser una passatgera crisi gràcies al patriotisme i equanimitat de tots, es converteix en fondo i greu problema nacional de laboriosa i perllongada solució, amb totes les naturals conseqüències i quebrantaments que la seva gestió i desenvolupament porta.

Convé, doncs, enfrontant-nos ja amb el cas particular d'Espanya, que cessin les campanyes alarmistes, principals causants de que el diner fugi; que les classes adinerades que retinguin en son poder

Actituds equivocades

Les classes adinerades estan adoptant una actitud davant la política que practiquen els homes dirigents de la República, equivoca, da i perjudicial per ells i per tot-hom.

Ens referim a aquesta oposició passiva i sistemàtica que oposen a totes les disposicions ministerials i al boicot que fan a l'economia nacional mitjançant l'atresorament de diners, de la malvenda dels valors i del tancament de fàbriques i comerços.

No és així, posant-se al marge de l'estat de coses actual, com salvaran la seva situació econòmica privilegiada que avui gaudeixen, la qual cosa a la fi és el que tracten de defensar, sinó que cal que tal com varen procedir a l'adveniment de la Dictadura, que es posin decididament al costat de la República, actuant dins els partits que els sembli, però emprant, sempre, els procediments democràtics que ha establert el nou règim.

Fem aquesta advertència amb tot el desig d'endagar el més aviat possible tots els afers que té plantejats el nou règim, sense que es promoguin aquells trasbalsaments que altres pobles han hagut de lamentar; i ho advertim amb mires al benestar de tothom; però si aquests senyors persisteixen en a-

questa absurda actitud, no cal dir que els homes dirigents actuals no podran de cap de les maneres claudicar davant les exigències de les extremes dretes, sinó que la seva actuació es decantarà cada dia més cap a l'extrema esquerra, i els procediments cada vegada seran més expeditius per tal d'anorrear tot aquest poder d'un capital que sense voler discutir la legitimitat del seu origen, no té dret a actuar contra un règim que va ésser establert per la voluntat sobirana de l'immensa majoria del poble, per quan aquest capital va estar al servei d'uns dictadors imposats de la manera més arbitrària i vexatòria per al nostre poble.

Quan llegim les incomprendibles estridències de periòdics d'extrema esquerra sentim un pesar per la manca de cultura política dels dirigents de certes classes; però quan constatem que certes classes adinerades adopten actituds com les que estem comentant, pensem que al nostre país els diners han anat a parar en mans que no saben fer-ne més que un ús perjudicial per a tot hom. I si l'obrer té una responsabilitat pel que representa dins la producció nacional, el capitalista la té triplicada perquè els elements que ell controla poden portar perturbacions greus i irreparables.

Foment Nacionalista Republicà

NOCES D'ARGENT

Avui dissabte, dia 14

A les 9 nit

APAT POPULAR

Preu del ticket, 10 ptes. Servit per l'Hotel de Londres

o hagin exportat els seus capitals es convenien que únicament al retornar aquests a la circulació normal ponderada, poden reparar el dany incalculable produït; que el Govern no deixi escapar les ocasions que se li presentin per a fer terminants declaracions—com recentment ho ha fet, el ministre d'Economia i el Governador del Banc d'Espanya—, que siguin una

garantia per al capital espanyol que s'empleï en tot el que signifiqui foment i explotació de les inagotables fonts de la nostra riquesa nacional; en suma, que sense extremismes de cap classe, tots els organismes que integren la vida de l'Estat, i les classes conservadores en primer terme, no abandonin la posició que per tradició i patriotisme estan obligades a mantenir.

Interessants declaracions del Sr. Lerroux

En arribar ahir el senyor Lerroux al Congrés, els periodistes l'interrogaren sobre els acords del Consell.

El ministre d'Estat digué que havia estat un Consell purament administratiu i informatiu, com l'anterior. El ministre d'Hisenda—afegí—quedà en l'ús de la paraula, i consumí la major part del temps parlant dels pressupostos i de qüestions econòmiques. Després informaren Largo Caballero i altres companys, que parlaren de l'acoplament dels pressupostos parcials respectius.

Un periodista li preguntà si sofriria alguna modificació el seu viatge.

Contestà el senyor Lerroux que no sofrirà cap modificació. No creu que duri molt la seva estança a París, puix aguditzat el conflicte xin-japonès, o es resol ràpidament o estalla la caldera.

—Quan creu vostè que hi haurà president de la República?

—En la primera quinzena de desembre, i així podrem passar les Pasqües tranquil·lament.

—Sorgirà la crisi?

—Es natural que havent-hi nou cap d'Estat, el Govern declini els seus poders.

—I què passarà aleshores?

—Això, qui ho sap. Es natural que les fraccions de la Cambra es posin d'acord per a determinar el nombre de lleis complementàries, que a uns els semblaran moltes i a altres poques.

Un periodista digué aleshores:

—Als socialistes els semblaran sempre poques.

—Naturalment, perquè és lògic que els socialistes vulguin aprovar el major nombre de lleis socialistes.

Sols els dic que les noves eleccions es celebraran a la tardor.

Això vol dir que les actuals Corts duraran tot l'istiu i estimo que no pot ésser tan llarg el plaç de la seva existència.

—Quí serà president?—preguntà finalment un periodista.

—El meu vot—respongué el senyor Lerroux—serà per a don Nicet Alcalà Zamora.